

er Herre over —; men der er dog nogen Grund til at tro, at Økonomien ogsaa spiller en Rolle, og at de Sygehuse, der nu er bebyrdet med de høje Udgifter pr. Sygedag, maaske kunde lære nogen Spar-sommelighed af dem, som i det hele er nede paa noget lavere Udgifter. Den Taler, der i Folketinget talte om Forhøjel-ser; nævnte, at Sygehuserne havde store Vanskeligheder. Det skal jeg ingenlunde bestride, men han anførte ogsaa i denne Forbindelse angaaende Kravet om For-højelse af Taksterne her, at Sygehuserne af Sygekassepatienterne i Regelen ikke faar mere end 1 eller 2 Kr. pr. Sygedag. Jeg maa sige, at det falder mig noget stærkt i Øjnene, at man sætter disse Tak-ster saa lavt. Jeg misunder ikke Syge-kassepatienterne, at de faar Begunstigelser paa baade den ene og den anden Maade, men naar man fra Sygehusernes Side mener, at Udgifterne pr. Sygedag er langt større, end hvad der foreslaas her som Grundlag for Refusionen, saa synes jeg, det er noget mærkeligt at sætte saa lave Takster for Sygekassemedlemmerne, langt lavere end de Takster, der anvendes overfor andre Mennesker paa vore Hospitaler. Der nævnes saaledes her, at Udgiften pr. Sygedag beregnes paa Rigshospitalets Fællesstuer til 4 Kr., og samme Beregning har man paa Sygehuset i Sønderborg. Jeg synes egentlig, det ser lidt mærkeligt ud; at en Mand, der bliver indlagt paa dette Hospital og skal nøjes med Fællesstue, altsaa ligge saa billigt som muligt, skal betale 4 Kr., men et Medlem af en Sygekasse kun 1 eller 2 Kr. Der er tidt og ofte ikke ret stor Forskel paa deres økonomiske Stilling. Den Mand, der staar udenfor, har maaske blot nogle faa Hundrede Kroner mere i Indtægt, end han maa have, hvis han skal kunne være Medlem af en Sygekasse, og saa maa han be-tale den højere Takst. Jeg vil henstille til Overvejelse, om der ikke kunde være Grund til at røre lidt ved dette Forhold. Kan Sygekasserne ikke betale mere for deres Medlemmer, er det muligt, at de maa have Hjælp paa anden Maade, men saa maa man hellere lade dem faa det; saa faar vi dog en mere fornuftig Ordning, saa man ved, hvor Støtten kommer fra, og hvad der støttes med. Men det er noget, vi ikke er Herre over; jeg nævner det kun i Forbigaaende. Naar jeg har dvælet saa udførligt ved dette, er det, som jeg sagde, noget under Indtryk af den Stemning, der gør sig gældende ude i Be-folkningen, og som vi bør være lydthøre

overfor. Vi maa være klare over, at der er noget i de gamle Ordsprog om, at de mange Bække smaa bliver til en stor Aa, og at den, der ikke sparer paa Skillingen, faar aldrig Daleren. Hvis vi ikke regner med at spare paa Smaasummerne, bliver det ikke til noget videre med Sparsomme-ligheden i det hele.

Jeg skal ikke anbefale at forandre noget i Lovforslaget her. Hensigten med mine Udtalelser har kun været at gøre mit personlige Standpunkt og ogsaa mit Partis Standpunkt gældende, idet vi ønsker at støtte den Sparsommelighed, der tilstræbes af Regeringen. Ude i Landet har jeg paa Møder i min Hjemegn fra flere Sider hørt, at man føler sig skuffet over, at den nu-værende Regering ikke er naaet videre i Sparsommelighed, end Tilfældet er, men saa maa man heller ikke modsætte sig de Sparsommelighedsbestræbelser, der gør sig gældende.

Steincke: Efter den udførlige og stærke Kritik, som den ærede Ordfører for Venstre rettede mod den højtærede Justitsminister og hans Administration, vil mine kritiske Bemærkninger vel lyde som den rene Virak. Da vi i Fjor havde den lille Lov om en Forhøjelse af Epidemik-taksterne til Behandling, opfordrede jeg, som den højtærede Justitsminister selv gjorde opmærksom paa, stærkt Ministeren til at søge Epidemilovens § 34 ændret saaledes, at Amtsfonden fremtidig kom til at overtage den Fjerdedel af Epidemid-giften, som efter den besynderlige Æn-dring, Rigsdagen vedtog i 1915, i de siden da forløbne Aar har været afholdt af Forsørgelseskommunen. En Ændring af denne urimelige, for Befolkningen og den kommunale Administration lige besværlige Regel, der krævede et Utal af Forsørgelses-sager rejst Landet over, foreslog jeg alle-rede i 1915, da Loven blev gennemført, og adskillige Gange senere, og efterhåan-den toges Spørgsmaalet op af de store kommunale Foreninger. Det glædede mig derfor, at den højtærede Justitsminister ved Lovforslagets Behandling i Fjor lovede at tage dette Refusionsspørgsmaal op til Overvejelse, idet jeg følte mig fuldkom-men overbevist om, at saa snart Ministeren nærmere havde sat sig ind i Ulemperne ved Ordningen af 1915, vilde han foreslaa denne Ændring og vende tilbage — i hvert Fald i Hovedsagen — til Refusionsordningen i Epidemiloven af 31. Marts 1900, altsaa lade Amtspartitionsfonden overtage den Fjerdedel af Udgifterne, som Forsør-